

PARLA EL 'DOBLE' D'EN MARK RUTTE

El bo d'en Mark, tot un caràcter

Anem a pams. Realment, no sóc el doble (físic) del Secretari de l'OTAN, sóc el seu Superjò.

Com si diguéssim, i abreviant molt la teoria freudiana, és com la interiorització de les regles i prohibicions rebudes i que fan la punyeta a qualsevol que sàpiga que té un superjò a dintre seu. No és una definició exacta, però, coneixent al Mark Rutte, ho entendreu de seguida.

Jo, o sigui el Superjò del Rutte, sóc el responsable de les seves conductes més visibles: aquest somriure tímid; aquests ulls que no volen mirar; les mans que, no ho sabeu, però sempre estan suades; l'entreuix, que, malgrat tenir espai, el preocupa... Sóc empenyador, ja ho sé i anàveu avisats.

En Rutte no està casat ni solter ni aparellat ni sol. En Rutte, de fet, no existeix. És... només una nebulosa necessària. Un petit esperit, de progenitors desconeguts, que a vegades fabri-

ca la natura per a donar a la raça humana una espècie nova i, d'alguna manera, útil. No gaire, però útil.

Com a Superjò, sé que no el teniu en gran estima i ell també ho sap; i li fa mal, però aguanta. Ha nascut per a això. Per a doblegar-se, per a fer feina discreta, per a donar la raó a uns i altres, per a no tenir més atributs que els oficials.

Us diré una cosa (i la resta me la callo): en Rutte, a les nits, aferrat al seu peluix, plora, plora del sentiment que no té. Està bloquejat.

Una llàstima, però també un personatge que convida a fer gresca a costa seva... perquè, no ho oblidem, sobretot és un llepaculs de feixistes i, per més que un titella, no deixa de ser un merdes amb molt i molt de poder.

Us ho dic jo (és a dir, el seu Superjò), que el conec superbé.

SI VOLS LA PAU, JA SAPS EL QUE HAS DE FER

Cimera de l'OTAN

L'OTAN, com tothom sap, és un complex i caríssim organisme dedicat a treballar per la pau. Evitar enfrontaments i guerres, evitar conflictes de blocs i de tribus.

Ara s'ha tornat a reunir, a Ankara, amb el *papus* Trump amenaçant a tort i a dret. Europa hi va defensar que tre-

balla per a la pau, tot ressaltant la seva indústria d'armament (anti-drons, millores en el subministrament de matèries de "defensa"...), però en Trump dormia i no se'n va assabentar gaire. L'endemà, ja despert, el president va llençar la cavalleria sobre els països europeus perquè, al seu parer, no fan

prou per a defensar la pau, tot advertint-los cínicament que, si no gasten més en armament, la pau no existirà pas, malgrat els esforços americans — paradoxes militaristes.

Un periodista novell va preguntar, en roda de premsa, com s'havia d'entendre això de treballar per a la pau a base de més despeses militars. El van fer fora de la sala i li han retirat el carnet.

Per a explicar clarament la suposada dicotomia *guerra i pau* (que també és una novel·la, encara que desconeguda per a tots els participants a la cimera) l'Erdogan va obsequiar els assistents amb un revòlver 357 d'or i munició també àuria.

Sens dubte, un detall absolutament significatiu del que es va tractar a les reunions de pau i concòrdia; molt apropiat, també, per si es vol cometre algun magnicidi.

Ei, que et mati una bala d'or... té la seva cosa!

